

חדרין
חובה לראות

תליאביב: מלון טרמינס, מיכתב מאשה אלמונית, נבלל הי מילחמה ההיא, מי הפליל את רוני רביט? אשה אחרת, קפה בנדר, זמנים מורניים, חלף עם הרוח, פאדרה פאדרונה, ואז, נערת קריי אה.

חיפה: אשה אחרת, זמנים מורניים.

ירושלים: אשה אחרת, מי הפליל את רוני רביט? אשה חחת השפעה.

תליאביב

*** **הלואפוסין** (פריז, ארצות-הברית) — קומדיה ישנה ומטורפת משנת 1941, שהכל קורה בה בלי התראה מוקדמת. הגיבורים עוברים מעלילה לעלילה, שולפים כריחות מן המותן ומלבלגים בהנהגה על תעשיית הקולנוע. מוצר יחיד במינו, שגם הבימאי לא חזר עליו מעולם.

*** **מלון טרמינס** (סינמסק, ארצות-הברית) — סרט חובה. תעורה מרתקת בת ארבע וחצי שעות, הסוקרת לא רק את מישפט קלאוס בארכי, אלא גם את כל מה שאיפשר קיום תופעה כמו בארכי ועבר ומאיים לאפשר תר, פעה כזאת שוב בעתיד. מבטיח, מריר וסרקסטי. בימאי: מאקסל אור פולס.

*** **מי הפליל את רוני**

כו לתהילה בשליחות קטלנית הם חוזרים במנה נוספת של אלימות מזכרת ומכים במרץ את הריפלוף מט הרוס-אפריקאי ג'וס אקלנר, המוכר סמים ומבריח את הכסף ל- ארצות ניכר.

*** **תיקיות גדולות** (נב, אונליה, מוצג גם בחיפה) — סאטירי רה כואבת על עידן התאצרויות ופולחן הרכושנות באנגליה, המצי ליפה בלי רחמים בעשירים החרי שים והישנים וצופה בייאושם של מי שמנסים לשמור על מידה של איריאליזם. בימאי: מייק לי.

*** **אשה אחרת** (מיילת, ארצות-הברית, מוצג גם בחיפה וב- ירושלים) — גירסתו של וודי אלן לחותי בר של אינגמר ברגמן. מרי צה באוניברסיטה עושה חשבונאי פש בגיל 50. ג'ינה ראוולנדס, מיה פארו, ג'ין הקמן ויאן הולם מעולים בתפקידים המרכזיים.

*** **דברים משתנים** (דיונוף, ארצות-הברית) — דון אמייצ'י כסנדרלר המוכן לקבל על עצמו רצח שלא ביצע תמורת תש- לום נאות, וג'ו מאנטניה כשוליית- גאנגסטרים שצריך להבטיח כי הי סנדרלר יקיים את הבטחתו, בקומדי- יית פשע משעשעת של דייוויד (ביח' ההימורים) מאמט.

* **מיסטיק פיצה** (דיונוף, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים ובחיפה) — תרגיל למתבגרות. שלוש נערות בעיירה קטנה מגישות פיצה במיסעדה מקומית ומתכננות את עתידן. חביב ושיטי

סירטי קולנוע בטלוויזיה

*** **החוטפות העליות** (יום רביעי, 16 באוגוסט, 22:05) — שתי נשים צעירות ושובבות מאלצות נהג תמים לקחת אותן טרמפ מקצה אחד של ארצות-הברית לקצה השני. סאלי קלרמן ומקנזי פיליפס נגד אלן ארקין, הנהג התמים. קומדיית קיץ בלתי-מחייבת.

*** **המסך הקרוע** (יום שישי, 18 באוגוסט, 22:30) — סוכן-ביון אמריקאי נחשב בעריקה ורעייתו מגיעה למיזרח-גרמניה כדי לברר את האמת. אלפרד היצ'קוק, באחד הסר-טים הקודרים והמאיימים, הכולל, בין היתר, סצינה שבה פול ניומן מחסל יריב בדרך שמפריחה את האגדה ההוליוודי-דית של "זבנג וגמרון". לצד פול ניומן מככבים גם ג'ולי אנדריוז ולילה קדרובה, שהיתה בובולינה אצל אורבה היווני.

* **יום רביעי הגדול** (יום רביעי, 23 באוגוסט, 22:05) — ג'ון מיליוס מן הימים שנטיותיו הימניות הקיצוניות היו מובלעות יותר. סיפורם של שלושה חברים, נערי-חוף מקלי-פורניה, שכל מעייניהם גלישה על גלים, והשינויים שחלים בהם עם ההתבגרות והגיוס לצבא. ויליאם קאט וגארי ביוזי בין השחקנים הראשיים. צילומי גולשה גונבים את ההצגה.

גיר רביט? חן ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים) — כל יצורי הוליווד המצויירים הוחררו משלי וותם כדי לשרת את המותחן המר-גים את החלום האמריקאי הקול-נועי בשלמותו. כוב זמקיס הנהג מגיבוי של סטיבן שפילברג.

*** **נערת קריאה** (צפון, צרפת) — סרט בתוך סרט על אשה בתוך ספר. הרפתקאותיה של אשה צעירה שמיקצועה כתיים הוא לקי רוא בקול רם לפני לקוחותיה. תרי גיל משעשע ומבטיח לאינטלקטור אלים ושיריהלל למילה הכתובה. מיאו מיאו מבטיח להפקיד הראי-שי. בימאי: מישל דויל.

*** **הסינות דיפלומטי** (תית) (רביחן, ארצות-הברית, מוצג גם בירושלים וחיפה) — מל גיב-סון ורני גלובר רוכבים שוב כשוטר הפרוע והשוטר האחראי. אחרי שזי

אופרה
אקולוגית

הדוב (רביחן, תליאביב, צרפת) — ז'אן-ז'אן אנו עבד 7 שנים על האופרה האקולוגית הזאת. יש

להניח שהכוונות שלו היו כנות וטהורות בהח-לט. התוצאה אינה בדייק כזאת.

אנו מספר על ידידות אמיצה בין דובון קטן ויתום לבין דוב ענק ומאיים ביערות קלומביה הבריטית במאה שעברה. בנייהאדם הרעים מני-סים לצוד את הגדול ולשבות את הקטן. המיר-דף נמשך סרט שלם, כשהאנשים נעזרים בכלי-ים וברובים, ואילו הדובים נשענים רק על תושייתם הטיבעית. כל זה צריך ללמד את הצר-פה, שהאדם חוטא כשהוא מתנכל לטבע ופוגע בו באכזריות וזכות הדובים לחיות לא פחותה מזו של מגורשי גן-העדן.

לצורך הסרט יצא אנו לשמורת-הדובים בה-רי הדלומיטים שבצפון-אוסליה, צילם שם ז'זי-ביס מאולפים בחיקי-הטבע והוסיף להם את ה-קולות שהסכנאים הקליטו במאורת-הדובים

אדם ודוב מאולפים: מהטבע לגן-החיות

שבגן-החיות בארסי. מה שהתקבל היו הרבה מאוד צילומים שאינם קשורים זה לזה, והרבה מאוד קולות שברובם נקלטו במקום אחר לגמ-רי. אנו עמל שנים עד שהרכיב שברי צילומים ממה ומשם ושברי הקלטות שונות, והצליח להו-ציא מתחת לידיו סיפור שלם.

כתרגיל קולנועי עם מסר הומני, זה יכול להיות מרתק במשך רבע שעה. מעבר לזה, הוא חוזר על עצמו, מוגזם ולעיתים אף מעט מגוחך.

צניעות
חולנית

בני-יודים (שחף, תל-אביב, ארצות-הברית) — הקולנוע האמריקאי מט-

פח בשנים האחרונות נטיות קונבליסטיות ברו-רות. בכל פעם שהוא נתקל בהצלחה מיסחרית ממדינה אחרת, הוא מייך בולע אותה, ואחר כך מקיא אותה בחזרה בתחושת אהמריקאית מו-שרת.

במיקרה זה זוהי תחפושת פושרת מאוד. תר-גיל בנישואין, של ז'אן-שארל טאקלה, היה סרט מלבב ומרנין, בשל הבלתי-אמצעיות והפשטות של הבימוי ושל המשחק. ג'ואל שומאכר, ש-החליט להעביר את העלילה בשלמותה מעבר לאוקיאנוס, שכח את הלחץ הפשוט הזה. במי-קום ויקטור לאנו וגי מארשן, שנראים בהחלט כבורגנים ממוצעים לכל דבר, הוא לקח שני דוגמנים חשובים, בעלי כושר-הבעה מוגבל, סד-אמנסון וויליאם פטרסן, שנראה המום מגודל המעמד. כנשיותו, הוא בחר באחת הדוגמניות היקרות של שנות ה-80, איזבלה רוסליני, ובא-

לויד בריגס ונורמה אליאנדרו: דוגמנים

חת השחקניות היפות ביותר היום, שון יאנג. אז איך אפשר לספר, באמצעות אלה, סיפור קטן, על הרומאן שבין אשתו של סוחר-מכוניות רוזף-שמלות, לבין מורה לריקודים, שזוגתו מבלה בחברת אותו סוחר. שום דבר לא נראה טיבעי כאן, הכל מאולץ וכמיו. נורמה אליאנדרו ולויד בריג'ס מנשים להוסיף לסרט גוון בוגר של אהבה בשלה. למעלה, אין להם זמן מסך כדי לעשות מעצמם צחוק. לבימאי שומאכר — יש.

בין
הסדינים

ואלוהים ברא את ה- אשה (רביחן, תליא-ביב, ארצות-הברית) —

שוב סרט צרפתי בלבוש אמריקאי, אבל הפעם זה בכל זאת שונה. ראשית, משום שהאמריקאי יים ייבאו את הבימאי המקורי, רוז'ה וואדיס, כדי לעשות את הסרט 33 שנים אחרי שעשה היסטוריה בסרט באותו השם. שנית, משום ש-העלילה, מלבד דימוין כלשהו בשלד הבסיסי, שונה הפעם לחלוטין, והיא אמריקאית לכל-דבר.

רובין שיי היא אשה משוחררת בגופה ובנפ-שה. היא מציעה נישואין לנגר צעיר, כי זו הדרך היחידה שלה להשתחרר בערבות מבית-הכלא, היא חולמת להקים להקת-קצב ולבצע עימה את השירים שחיברה כאשר היתה מאחורי ה-סורגים. לתמונה נכנס גם פוליטיקאי, המועמד למישרת מושל, העוזר לזוץ קצת את התהליך החוקי ואינו אדיש לקסמיה של בת טיפוחיו. ולהבדיל מן הסרט הקודם, שבו הכריזה ברי-

רבקה דה'מורני: הפגנתיות מיותרת

ג'יט בארדו מילחמה על המוסכמות, והצהירה על נשיותה המופגנת והמשוחררת ממעצורים נפשיים, היום אין שום צורך בהכרזות מן הסוג זה. להיפך, השימוש המופגן במיניות נשית נח-שב לחולשה. למעלה האשה אינה יכולה להתק-דם, אלא כשהיא חושפת את גופה או מנענעת את עכוזה. לא מחמיא ביותר. בסרט יתגלה מן שוואדים נשאר נאמן לעצמו, ולא נרתע מן המראה של גוף האשה. המציאנים ודאי ישמחו.